

การใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ ในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน ของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ ท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

The enhancements of Using English as Communicative Language Teaching (CLT) for Teaching Airport Maintenance of Airport Management Program Chiang Rai Rajabhat University

ทวีโชค เตชะธรรมวงศ์¹
Taweechoke Techathammawong¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีเพื่อศึกษาระดับการใช้ภาษาอังกฤษ และเพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน ของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) และดำเนินการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ พบว่าระดับการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง คะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) มีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 355.83 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 169.87 คะแนน และหลังได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 416.94 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 173.62 คะแนน ผลการเปรียบเทียบผลคะแนนทดสอบวัดระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนส่วนใหญ่มีค่าน้อยกว่าคะแนนทดสอบหลังเรียน ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (d) มีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 61.11 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 56.24 คะแนน

เมื่อนำผลคะแนนทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนมาเข้าโปรแกรมคำนวณเพื่อวิเคราะห์ค่า t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Level of significance: α) ไว้ที่ 0.05 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ค่า t โดยใช้สถิติ Paired-sample t Tests พบว่า ค่า t คือ 4.48, $df = 17$, t Critical one tail = 1.74 ซึ่งค่า $t > t$ Critical one tail ($4.48 > 1.74$) และมีค่า P (P-value) = 0.00016 (one-tail) โดยเป็นการทดสอบแบบทางเดียวซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ 0.05 ดังนั้นจึงปฏิเสธ สมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 คือ $H_1: \mu_{\text{post-test}} > \mu_{\text{pre-test}}$ ซึ่งหมายความว่าระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา

¹ สังกัด วิทยาลัยนานาชาติภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Institution International College of Mekong Region, Chiangrai Rajabhat University

^{*} Corresponding author. Tel. 08-9431-9292 E-mail: taweechoke.tec@crru.ac.th

ที่ผ่านการเรียนโดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน มีค่าสูงกว่าระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
คำสำคัญ: การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, การส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Abstract

This research was to studied the level of English communication proficiency. And to compare the scores of the English communication proficiency test of the sample before and after the enhancements of using English as communicative language teaching (CLT) in the course of airport maintenance. Of students in airport management program Chiang Rai Rajabhat University. Sample was selected by purposive sampling method. It was found that the average pre-test scores were 355.83 and the standard deviation was 169.87 and the average post-test scores were 416.94 and the standard deviation was 173.62. Comparison of the scores of the English communication proficiency test of the sample before and after the enhancements of using English as communicative language teaching (CLT), it was found that the pre-test scores were significantly lower than the post-test scores. The average of the difference between the pre-test scores and post-test scores (d) was 61.11 and the standard deviation was 56.24.

The result of the independent samples *t* test (paired-sample statistics *t* tests) were used to test the hypothesis. With a value of *t* test static of 4.48 and critical value of 1.74 at a 5% level of significance, we have enough statistical evidence to reject the null hypothesis. We conclude that it was significantly higher level of English communication proficiency of sample who have studied by using English as communicative language teaching (CLT).

Keywords: Communicative language teaching (CLT), English for communication, Communicative methodology

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ (อารีรักษ์ และคณะ, 2554) ทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และเข้าใจวิถีทัศน์ของชาติอื่นๆ (กาญจนา, 2551)

ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางด้านทฤษฎี การพูด การอ่าน และการเขียน (อารีรักษ์ และสิริพร, 2553) แต่กระนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีปัญหาตามมาโดยตลอด ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (บุบผา, 2555) และส่งผลต่อเนื่องมาสู่การเรียน

ภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่นักศึกษาไทยมีปัญหามากที่สุด ทั้งๆ ที่ทักษะการสื่อสารมีความสำคัญต่อนักศึกษาในประเทศไทยเป็นอย่างมาก จากการศึกษาของอดิศาและคณะ (2547) ซึ่งให้เห็นสาเหตุและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษาไทย คือ จำนวนผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไป การขาดครูผู้สอนมีความเชี่ยวชาญ หรือเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมีจำกัด และส่วนใหญ่ถูกใช้ในการสอนทักษะอื่น เช่น การอ่าน จึงทำให้การฝึกฝนและทักษะการพูดของผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จ จึงไม่สามารถสื่อสารได้

ในภาคอุตสาหกรรมการบินเองก็มีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ซึ่งภาษาอังกฤษนั้นถือเป็นภาษาสากลที่ใช้กันแพร่หลาย ซึ่งจำเป็นอย่างมากในการดำเนินงานต่างๆ เห็นในการรับสมัครพนักงานสาขาที่เกี่ยวข้องกับการบินจะมีการกำหนดเกณฑ์ความสามารถภาษาอังกฤษไว้ในใบสมัคร ซึ่งผู้ที่ต้องการเข้าทำงานจะต้องผ่านเกณฑ์มาตรฐานภาษาอังกฤษตามที่กำหนดไว้ และยังต้องมีการทดสอบโดยการสัมภาษณ์เพื่อดูทักษะทางด้านภาษาของผู้สมัครอีกครั้งหนึ่ง จึงทำให้เห็นได้ว่าทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นการเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะดังกล่าวจึงมีความจำเป็นอย่างมากไม่แพ้การเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะทางวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้รับมอบหมายจากวิทยาลัยนานาชาติภูมิภาคลุ่มน้ำโขง มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ให้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน ซึ่งในการเรียนในสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยานนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเช่นกัน เพื่อใช้ในการศึกษาและใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต และจากการสังเกตพบว่ามีปัญหาขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน จึงเป็นที่มาที่ทำให้ผู้วิจัยต้องการแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมความสามารถทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนในเนื้อหาปกติให้กับนักศึกษา โดยมุ่งหวังให้นักศึกษาได้รับประโยชน์และเพิ่มพูนประสบการณ์ทักษะภาษาอังกฤษสื่อสารให้กับนักศึกษาเองและสามารถนำทักษะดังกล่าวไปพัฒนาต่อยอดเพื่อใช้งานในชีวิตประจำวัน หรือใช้ประกอบการทำงานในอนาคตได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน ของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. เพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน ของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย โดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยานเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา โดยใช้เวลาในการดำเนินการทดลอง 16 สัปดาห์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นตอนการเรียนรู้

1. ขั้นตอนการก่อนเรียน (ดำเนินการในห้องเรียนปกติ) มีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ประชุมนิเทศเพื่อแนะนำสิ่งที่ควรรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน แจกวัสดุประสงค์ เนื้อหา วิธีการเรียนการสอน สรรวจความพร้อม และเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

1.2 สรรวจข้อมูลและทักษะของผู้เรียน ด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการสัมภาษณ์ และสอบถาม และเตรียมความพร้อมในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนในชั้นเรียน

1.3 กำหนดข้อตกลงในการทำการเรียนการสอนร่วมกัน โดยชี้แจงและทำข้อตกลงวิธีการเรียนการสอนในกลุ่มผู้เรียนและผู้สอน

1.4 กำหนดข้อตกลงในการวัดและประเมินผล โดยชี้แจงและทำการตกลงวิธีการวัดและประเมินผล ระหว่างการทำการเรียนการสอนในชั้นเรียน

2. ขั้นตอนการระหว่างเรียน มีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ขั้นเตรียมผู้เรียน

ทำการแนะนำเปิดตัวตนผู้เรียนกับผู้อื่น เปิดใจพูดคุยร่วมแสดงความคิดเห็น เพื่อให้คุ้นเคยกัน ในการที่จะร่วมกันทำกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียน

2.2 ชั้นเรียน

2.2.1 กระตุ้นและดึงดูดความสนใจและสร้างแรงจูงใจ

2.2.2 ทบทวนความรู้เดิม

2.2.3 ทำแบบทดสอบก่อนการจัดการเรียนการสอนและบันทึกผลที่ได้

2.2.4 เรียนรู้และนำเสนอบทเรียน

2.2.5 ส่งเสริมการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2.6 ทำแบบทดสอบหลังการจัดการเรียนการสอนและบันทึกผลที่ได้

2.2.7 แสดงความคิดเห็น ดิชม

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยแบบทดสอบวัดระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและบันทึกผลการทดสอบ

2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน จนครบตามเนื้อหาและตามเวลาที่วางแผนไว้

3. หลังจากดำเนินการจัดการเรียนการสอนครบแล้ว ดำเนินการทดสอบหลังการเรียนกับนักศึกษากลุ่มทดลอง โดยแบบทดสอบวัดระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและบันทึกผลการทดสอบ

4. นำผลคะแนนและผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาความถี่และร้อยละของข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง
2. วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบวัดระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างโดยแยกเป็นสองชุดคือก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลทดสอบวัดระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยานโดยใช้การวิเคราะห์ค่า t โดยใช้สถิติ Paired-sample t -Tests เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

ผลการทดสอบวัดระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนการดำเนินงานจัดการเรียนรู้โดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และหลังการดำเนินงานจัดการเรียนรู้ พบว่า (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) คะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) และความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (d)

คะแนนทดสอบ	ค่าเฉลี่ย (μ)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)
1. คะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)	355.83	169.87
2. คะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test)	416.94	173.62
3. ความแตกต่างของคะแนน (d)	61.11	56.24

จากตารางที่ 1 คะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 355.83 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 169.87 คะแนน ส่วนคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 416.94 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 173.62 คะแนน ในขณะที่ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.11 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 56.24 คะแนน จากข้อมูลดังกล่าวค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียน จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนทดสอบหลังเรียน

จากสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้คือ ระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนโดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน มีค่าสูงกว่าระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

$$H_0: \mu_{\text{post-test}} - \mu_{\text{pre-test}} = 0$$

$$H_1: \mu_d > 0$$

โดยที่ $\mu_{\text{post-test}} - \mu_{\text{pre-test}} = \mu_0$

หรือ $H_0: \mu_{\text{post-test}} = \mu_{\text{pre-test}}$

$$H_1: \mu_{\text{post-test}} > \mu_{\text{pre-test}}$$

เมื่อนำคะแนนทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนมาเข้าโปรแกรมคำนวณเพื่อวิเคราะห์ค่า t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ตั้งที่กล่าวมาข้างต้นโดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Level of significance: α) ไว้ที่ 0.05 ได้ผลการคำนวณแสดงตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ค่า t โดยใช้สถิติ Paired-sample t-Tests

	Post-test	Pre-test
Mean	416.94	355.83
Variance	31918.06	30553.68
Observations	18.00	18.00
Pearson Correlation	0.95	
Hypothesized Mean Difference	0.00	
df	17.00	
t Stat	4.48	
P(T<=t) one-tail	0.00016	
t Critical one-tail	1.74	
P(T<=t) two-tail	0.00033	
t Critical two-tail	2.11	

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ค่า t โดยใช้สถิติ Paired-sample t-Tests พบว่า ค่า t คือ 4.48, df = 17, t Critical one tail = 1.74 ซึ่งค่า t > t Critical one tail (4.48 > 1.74) และมีค่า P (P-value) = 0.00016 (one-tail) โดยเป็นการทดสอบแบบทางเดียวซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ 0.05 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 คือ $H_1: \mu_{\text{post-test}} > \mu_{\text{pre-test}}$ ซึ่งหมายความว่าระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนโดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน มีค่าสูงกว่าระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระดับความสามารถ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย (μ)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)	ค่า t	Sig.
ก่อน	18	355.83	169.87	4.48*	0.00016
หลัง	18	416.94	173.62		

*P < 0.05

จากการทดสอบ สรุปได้ว่า ระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนโดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อม

บำรุงท่าอากาศยาน มีค่าสูงกว่าระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สรุป อภิปรายผล

ผลการใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยานของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ครั้งนี้พบว่าระดับการใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน ของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) มีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 355.83 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 169.87 คะแนน และหลังจากได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 416.94 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 173.62 คะแนน

ผลการเปรียบเทียบผลคะแนนแบบทดสอบวัดระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ส่วนใหญ่มีค่าน้อยกว่าคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยมีจำนวนเพียงสองตัวอย่างเท่านั้นที่มีคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับคะแนนทดสอบหลังเรียน ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (d) มีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 61.11 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 56.24 คะแนน ซึ่งมีข้อค้นพบคือค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียน จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนทดสอบหลังเรียน

จากสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้คือ ระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนโดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน มีค่าสูงกว่าระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เมื่อนำคะแนนทดสอบวัดความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนมาเข้าโปรแกรมคำนวณเพื่อวิเคราะห์ค่า t -test เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ซึ่งกล่าวมาข้างต้นโดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Level of significance: α) ไว้ที่ 0.05 ได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ค่า t โดยใช้สถิติ Paired-sample t -Tests พบว่า ค่า t คือ 4.48, $df = 17$, t Critical one tail = 1.74 ซึ่งค่า $t > t$ Critical one tail ($4.48 > 1.74$) และมีค่า P (P -value) = 0.00016 (one-tail) โดยเป็นการทดสอบแบบทางเดียวซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ 0.05 ดังนั้นจึงปฏิเสธ สมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 คือ $H_1: \mu_{\text{post-test}} > \mu_{\text{pre-test}}$ ซึ่งหมายความว่าระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนโดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน มีค่าสูงกว่าระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากการวิจัยเรื่อง การใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยานของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนโดยส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยาน มีค่าสูงกว่าระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาการซ่อมบำรุงท่าอากาศยานของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการท่าอากาศยาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งเน้นเตรียมความพร้อมในทักษะด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า ระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษมีค่าสูงกว่าก่อนได้รับการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นทางผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่าสามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาอื่นๆ เพื่อเพิ่มพูนทักษะด้านภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ต่อไปได้

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา ชาดตระกูล. (2551). การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. *วารสารวิจัย มสส*, 4(2), 1-18.
- ดวงกมล จิตติเสส. (2554). ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอน ฏวไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. สืบค้นเมื่อ 6 ธันวาคม 2559, จาก ฐานข้อมูลสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา: <http://www.ssruij.rsu.ac.th/handle/ssruir/492>
- เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย. (2540). สถิติเพื่อการวิจัย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 2(1), 32-46.
- บุบผา อยู่ทรัพย์. (2555). การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้. *วารสารวิจัย มสส*, 8(2), 189-204.
- อดิศา เตียว และคณะ. (2547). *โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- อรพิน พจนานนท์. (2537). *การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา*. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง และสิริพร ปาณางษ์. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูภาษาอังกฤษโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สำหรับครูผู้สอนช่วงชั้นปีที่ 2. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 12(2), 17-31.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง, ดุษฎี รุ่งรัตนกุล, นันทวัน ชุมตันติ และอภิชัย รุ่งเรือง. (2554). การวิจัยเพื่อประเมินผล การดำเนินงานของศูนย์พัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 13(2), 55-72.